

Spojené věci C-11/06 a C-12/06

Rhiannon Morgan

v.

Bezirksregierung Köln

a

Iris Bucher

v.

Landrat des Kreises Düren

(žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce
podané Verwaltungsgericht Aachen)

„Občanství Unie – Články 17 ES a 18 ES – Odmítnutí přiznat podporu na vzdělávání státnímu příslušníkovi členského státu, který absolvuje své studium v jiném členském státě – Požadavek pokračování mezi studiem v jiném členském státě a dřívějším studiem po dobu alespoň jednoho roku v zařízení nacházejícím se na území členského státu původu“

Stanovisko generálního advokáta Ruiz-Jaraba přednesené dne 20. března 2007 I - 9164

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 23. října 2007 I - 9195

Shrnutí rozsudku

1. *Občanství Evropské unie – Ustanovení Smlouvy – Rozsah osobní působnosti (Články 17 ES a 18 ES)*

2. *Občanství Evropské unie – Právo na volný pohyb a pobyt na území členských států*
(Články 17 ES a 18 ES)

1. Státní příslušníci členského státu, kteří studují v jiném členském státě, mají postavení občanů Unie podle čl. 17 odst. 1 ES a mohou se tedy případně dovolávat práv, která s tímto postavením souvisí, i vůči svému členskému státu původu. Mezi situace spadající do působnosti práva Společenství patří situace týkající se výkonu základních svobod zaručených Smlouvou, zejména situace spadající pod svobodu volného pohybu a pobytu na území členských států, kterou přiznává článek 18 ES.

(viz body 22–23)

státními příslušníky, podmíněn tím, že tato studia musí být pokračováním vzdělávání během alespoň jednoho roku na území jejich členského státu původu.

Dvojitá povinnost absolvovat vzdělávání během alespoň jednoho roku v tomto členském státě a pokračovat pouze v témže vzdělávání v jiném členském státě je totiž z důvodu nevýhod v osobním životě, dodatečných nákladů, jakož i případných zdržení, která s sebou přináší, způsobila odradit občany Unie od opuštění dotyčného členského státu za účelem studia v jiném členském státě, a tím od uplatnění jejich svobody volného pohybu a pobytu v tomto členském státě, kterou přiznává čl. 18 odst. 1 ES.

2. Články 17 ES a 18 ES brání tomu, aby byl nárok na podporu na vzdělávání poskytovanou z titulu studia v jiném členském státě než v tom, kterého jsou studující, kteří žádají o tuto podporu,

Takováto podmínka nemůže být považována za přiměřenou cílům, kterými je zabezpečit, aby dotčení studenti dokončili své studium v krátkém čase, nebo ulehčit zralý výběr studia, kterému se chtějí věnovat. Snaha o zajištění toho, že podpora na vzdělávání bude přiznána jen těm studentům, kteří jsou schopni

své studium dokončit a prokazují vůli pokračovat a dokončit své studium úspěšně a rychle, by mohl představovat legitimní cíl v rámci organizace takového systému. Nicméně uložení dotčené podmínky v rozsahu, v němž to v praxi může mít za následek prodloužení celkové doby studia, se jeví jako nekonzistentní s uvedeným cílem, a tudíž jako nevhodné k jeho uskutečnění.

Krom toho může být v zásadě legitimní, aby členský stát poskytoval podporu na vzdělávání pouze studentům, kteří prokázali určitý stupeň integrace do společnosti tohoto státu, aby se tak vyhnul tomu, že se poskytování podpor studentům, kteří si přejí studovat v jiných členských státech, stane nepřiměřenou zátěží, která by mohla mít důsledky pro celkovou úroveň podpory poskytované

tímto státem. Podmínka první fáze studia v tomto členském státě nicméně nenáležitě upřednostňuje prvek, který nezbytně neprokazuje stupeň integrace do společnosti uvedeného státu v době žádosti o podporu. Taková podmínka tak překračuje meze toho, co je nezbytné pro dosažení sledovaného cíle, a nemůže být tedy považována za přiměřenou.

Konečně nemůže být dotčené omezení považováno samo o sobě za způsobilé nebo nezbytné pro zabránění kumulace podpor stejného druhu získaných v jiném členském státě.

(viz body 18, 30, 35–36, 39, 43–44, 46, 50–51 a výrok)